

Høringsinnspill til faglig profil for Campus Romerike, fra Institutt for Sosialfag, OsloMet

Dato: 1. oktober 2024

Sted: OsloMet

Kontaktperson: Anne Britt Djuve, Instituttleder, annebri@oslomet

Ved institutt for sosialfag ser vi fram til mulighetene som åpnes ved etablering av et nytt Campus på Lillestrøm. Samtidig er vi selvsagt oppmerksomme på de utfordringene som de foreslåtte alternativene vil kunne medføre. Vi vil i vårt høringssvar særlig fokusere på det alternativet som innebærer at deler av vårt institutt skal flyttes til Lillestrøm, da vi mener at vi har særlig kompetanse om fordeler og ulemper knyttet til en slik flytting. Når det gjelder de øvrige alternativene henviser vi til høringssvaret fra fakultet for samfunnsvitenskap (SAM), som argumenterer for at alternativ 2 er det beste.

Vi støtter prinsippene som er lagt til grunn for vurderingene av hvilke fagområder som skal ligge på Lillestrøm: (A) regional nytte, (B) attraktive studier og økonomisk bærekraft, og (C) gode studie- og arbeidsmiljø. Vi mener imidlertid at disse prinsippene IKKE tilsier en flytting av deler av institutt for sosialfag til Lillestrøm. Nedenfor vil vi presentere våre argumenter knyttet til hvert av prinsippene.

Prinsipp A – Regional Nytte (Barn/Unge)

Institutt for sosialfag har omfattende kompetanse innen fagområdet barn og unge, inklusive blant annet sosial ulikhet, migrasjon, minoritetsperspektiver, barnevern, familieperspektiver, strukturelle forhold som påvirker barn og familiers situasjon og rettsvitenskapelige problemstillinger innenfor barnevern og øvrig forvaltning. Vi er enige i at dette er kompetanse som Lillestrøm og regionen rundt vil kunne ha nytte av. Samtidig befinner instituttet seg i dag midt i Oslo. I Oslo finner vi landets desidert største utfordringer knyttet til ovennevnte fagområder, ikke minst omfattende og segregert sosial ulikhet.

Institutt for sosialfag har som del av sin strategiske satsing de siste tre årene satset spesifikt på å utvikle sin storbyprofil, der vi tar mål av oss til å utvikle utdanning som gir våre studenter tilstrekkelig kompetanse til å jobbe også i de mest levekårsutsatte bydelene. Vi har utstrakt samarbeid med de mest levekårsutsatte bydelene om både forskning og utdanning. Vi har et etablert nettverk av praksisplasser og praksisveiledere i hele byen, herunder samarbeid med barnevernstjenester, Nav-kontorer og over 20 aktivitetsskoler. For eksempel knyttes undervisning til samarbeid med flere viktige forebyggende fritidsarenaer for minoritetsungdom i Bydel Gamle Oslo: Fritidsklubben/Sportsklubben Sterling og Riverside Ungdomshus på Vaterland, med bla felting i Norges mest belasta område for kjøp og salg av ulovlige rusmidler. Vår plassering midt i Oslo og vårt forankrede samarbeid med blant annet Søndre Nordstrand og Gamle Oslo, gir oss en unik profil sammenliknet med sosialfaglige utdanninger andre steder i landet.

Institutt for sosialfag leverer dessuten betydelig regional nytte ved at vi er utdanningsinstitusjon for studenter fra Oslo, spesielt fra sørlige og østlige bydeler. Vi har mange førstegenerasjonsstudenter og mange studenter med minoritetsbakgrunn. Det er et mål i seg selv å

rekruttere disse studentene – og de tilfører uvurderlig kompetanse til bydelene de skal ut og jobbe i. Gjennom satsingen på Holmlia driver OsloMet aktivt rekrutteringsarbeid i bydel Søndre Nordstrand, blant annet gjennom prosjektet ‘Hvor er mine brødre?’. Prosjektleder Sahaya Katampillar forteller at for videregående elever på Søndre Nordstrand kan reisen fra Holmlia til Oslo sentrum være en barriere for å søke høyere utdanning. Vi er bekymret for rekrutteringen av disse studentene dersom vi flytter til Lillestrøm.

Selv om vi er enige i at vår kompetanse kan gi regional nytte på Lillestrøm, mener vi altså at den regionale nytten av vår tilstedeværelse er vesentlig større i Oslo. **Prinsipp A tilsier derfor at institutt for sosialfag bør forbli i Oslo.**

Prinsipp B – attraktive studier og økonomisk bærekraft

Institutt for sosialfag har de siste årene hatt noe synkende søkertall, men har fortsatt god søkning til begge bachelorutdanningene (sosialt arbeid og barnevern). Vi har også god søkning til master i sosialt arbeid, og master i barnevern. Vi har imidlertid utfordringer med søkningen til master i barnevernsarbeid. Det var i år lav søkning til den internasjonale masteren (NORPOL), men den ble nylig lagt betydelig om og ble i liten grad markedsført før årets opptak. Det er dermed vanskelig å vite hvordan rekrutteringen vil bli framover – men en flytting ut av Oslo vil neppe øke attraktiviteten for internasjonale studenter.

Som nevnt under prinsipp B er vi svært bekymret for at søkingen til våre studier fra østlige og sørlige bydeler i Oslo kan gå ned ved en flytting. Spesielt på masternivå har vi dessuten ‘konkurrenter’: VID, som ligger i Oslo sentrum, vil kunne bli mer attraktiv for studenter fra Oslo, og Høyskolen i Innlandet, som ligger på Lillehammer, vil kunne bli mer attraktiv for studenter fra andre deler av Østlandet, dersom studietilbudet uansett ikke befinner seg i Oslo. Vi er særlig bekymret for den økonomiske bærekraften på masternivå, spesifikt master i barnevernsarbeid, som allerede har for få søkere.

I tillegg er vi bekymret for de økonomiske (og faglige) konsekvensene av forslaget om å splitte opp instituttet. Instituttet var tidligere organisert etter studieprogram, men ble fra 1.1 2020 omorganisert til faggrupper. Sosionomutdanningen, barnevernspedagogutdanningen, og de sosialfaglige masterne henger faglig tett sammen, og et sentralt hensyn bak omorganiseringen var å nyttiggjøre de ansattes kompetanse på tvers av utdanningsprogrammene. I dag leverer derfor faggruppene og den enkelte ansatte undervisning inn på flere utdanningsprogrammer. For eksempel kan en ansatt som er særlig god på rettslige spørsmål knyttet til samværsutfordringer etter samlivsbrudd, undervise i dette på bachelor i sosialt arbeid, bachelor i barnevern, master i sosialt arbeid og master i barnevernsarbeid. De som har foreslått å splitte instituttet er kanskje ikke klar over at alle våre utdanningsprogrammer (med et mulig unntak av den internasjonale masteren) kvalifiserer til å jobbe i barnevernet (selv om bachelor i sosialt arbeid og master i sosialt arbeid kvalifiserer noe bredere). Det er vanskelig å se for seg at det ikke vil få negative økonomiske (og faglige) konsekvenser å splitte denne utdanningen på to Campus.

Den økonomiske bærekraften vil også påvirkes negativt av at muligheten til emner på tvers av utdanningsprogram bortfaller (eller at studenter og undervisere må pendle mellom campus). Vi har i dag felles valgemenner på tvers av bachelorprogrammene, og felles emner i vitenskapsteori og

metode på tvers av masteremnene. Den videre utviklingen av emner på tvers må også forventes å påvirkes negativt av en oppsplitting.

Prinsipp B tilsier dermed at hele institutt for sosialfag bør forbli i Oslo.

Prinsipp (C) gode studie- og arbeidsmiljø.

Instituttet har tidligere hatt en del arbeidsmiljøutfordringer, blant annet knyttet til omorganiseringen fra 1.1.2020. Situasjonen er i dag vesentlig bedre, og vi mener en påtvunget omorganisering som følge av oppsplitting av miljøet vil kunne ha omfattende negative konsekvenser for arbeidsmiljøet.

Studentene våre vil også påvirkes negativt av en splitting, blant annet fordi de har stort faglig utbytte av tverrprofesjonell erfaring og kunnskap – de skal ut i et praksisfelt der barnevernspedagoger og sosionomer arbeider side om side.

Institutt for sosialfag er i dag organisert i fem faggrupper med 12-14 ansatte, pluss stipendiater. En oppsplitting vil føre til at mange ansatte får undervisning på to campuser og vil vanskeliggjøre utviklingen av helhetlige studieprogrammer og sterke forskningsmiljøer. Nærhet til forskningsmiljøer på SVA er viktig for mange av våre forskningsmiljøer. Oppsplitting vil svekke fagmiljøene og gi dårligere faglig integrering av stipendiatene. Stipendiatene ved instituttet er i dag organisatorisk tilknyttet faggruppene, men har også mye aktivitet internt i stipendiatgruppa. De har et godt miljø og god gjennomføring. Etter omleggingen av phd-programmet ved SAM får instituttet kun to KD-finansierte stipendiater i året, noe som i seg selv gir grunn til bekymring for rekruttering til programmet og dermed miljø og gjennomstrømming. En splitting av instituttet vil åpenbart være negativt for stipendiatmiljøet.

Dersom det likevel skulle bli aktuelt å flytte deler av instituttet til Lillestrøm, mener vi at det er helt essensielt at lokalene på Lillestrøm blir så attraktive at de negative konsekvensene for arbeidsmiljøet minimeres. Dette kan for eksempel være ved god tilgang på enekontorer og attraktive fellesarealer, og en storsatsing på fasiliteter innen ferdighetstrening. Dette vil kreve omfattende investering i fysiske lokaler for simuleringsbasert undervisning, og i teknisk utstyr.

Samlet sett mener vi en flytting/splitting av instituttet vil ha betydelige negative konsekvenser for studie- og arbeidsmiljø. **Prinsipp C tilsier at hele instituttet bør forbli i Oslo.**

Konklusjon:

De tre prinsippene tilsier at institutt for sosialfag i sin helhet bør forbli i Oslo. Spesielt avgjørende er hensynet til å bevare vår unike storbyprofil. Vi mener at vi i dag er i god posisjon til å bidra til å oppfylle OsloMets mål 1 i utviklingsavtalen: ‘Storbyuniversitetet tett på samfunnsutfordringene’, og at en flytting til Lillestrøm vil sette oss tilbake i dette arbeidet.